

דבר-תורה: רעיונות קצרים, משלים וסיפורים לפרשיות השבוע, מועדים ואירועים שונים

שלוקטו ונאספו לאוצרו של הרב שלמה הלוי שליט"א

על חטא שחטאנו לפניך...

את החשיבות של החרטה מתאר המגיד מדובנא במשל נפלא:

רועה צאן אחד רעה את צאנו בכר המרעה, משהרגיש בעייפותו הניח את ראשו על מצע דשא ונרדם. הכבשים ניצלו את השעה הזו, פנו אנה ואנה עד שמצאו פרצה בגדר ונכנסו אל השדה הסמוכה, שם היה מרעה דשן וטוב יותר, ואכלו לתאבון, אך דא עקא היו אלה שדותיו של שר העיר, וכאשר ראו עבדיו כבשים זרות רועות בשדותיו – החרימו אותן והניחו אותן בין עדרי השר.

משהתעורר הרועה משנתו גילה לתדהמתו כי הכבשים נעלמו... שאל וחקר את אשר ארע. וישב וחשב מה לעשות כדי לרצות את השר. שמע אותו רועה שכבר קרה מקרה כזה בעבר, ובעל הכבשים הגיש לשר שק סוכר והשר התרצה לו. שמח אותו רועה והזדרז אף הוא להביא לשר שק סוכר. כשהגיע לבית השר, אמרו לו כי השר נסע ויחזור רק מחר. בלית ברירה, הניח את שק הסוכר בחדרו של השר על השולחן, לקח את כבשיו ויצא לו.

כשחזר השר ושמע את כל אשר קרה התרגז מאוד וחמתו בערה בו וביקש להביא את הרועה אליו מיד. הרועה הגיע כשהוא רועד כולו. מיד פתח השר בדבריו ושאלו: "כיצד העזת להיכנס לביתי ולקחת הכבשים"? "עשיתי כקודמי" ענה הרועה. "שוטה שכמותך, וכי שק סוכר הנני צריך? העיקר הם הבקשות והתחנונים שביקש קודמך, כשמעתי את תחנוני וראיתי כיצד מתחרט הוא באמת, כי אז סלחתי לו.

כך גם אנו, כשאנו שבים בתשובה ומכים על הלב כפי שעשו קודמינו, זו לא הדרך הנכונה, עלינו להתחנן ולבקש על נפשנו בלב שבור ונדכא, כי אז ימחל לנו ה' על חטאינו ויקבל את סליחתנו.

מסופר עוד שמנהג היה בישראל שמגידי שיעורים היו נודדים ומחזרים בעיירות ונושאים דברי כיבושין וחיזוק לעם.

פעם אחת הגיע מגיד נודד ללובלין ונשא דבריו ואמר: ביום הכיפורים אנו מתוודים ואומרים: "על חטא שחטאנו לפניך ביודעים ובלא יודעים" ולכאורה יש להבין מדוע אנו משווים כאחד את שני סוגי העבירות: ש"מדעת" וש"לא מדעת", הרי ברור הוא שאין חומרתן שווה?

אלא ביאר המגיד על פי דברי הגמרא במסכת יומא דף פו: "אמר רב הונא: כיוון שעבר אדם עבירה ושנה בה הותרה לו! ותמהה הגמרא ושואלת: "הותרה לו סלקא דעתך"? אלא אימא נעשית לו כהיתר".

וזה אכן מה שקורה אצלנו רח"ל שאותם חטאים שאנו לא יודעים אלו הם, אלו חטאים ששנינו בהם עד שנדמה לנו, חלילה, שהם מותרים!...

לשנה טובה תכתבו ותחתמו

מצווה לפרסם בעבודה ובבית הכנסת